

Atten måneder senere er han fanget bag et skrivebord og drømmer om at komme tilbage i aktiv tjeneste, men man fornemmer, at præsidenten ikke har tilgivet Banning for hans handlinger den skæbnesvangre aften, hvor præsidentfruen omkom.

Banning får imidlertid sin chance den dag, Asher i Det Hvide Hus skal have besøg af den sydkoreanske premierminister for at diskutere en

tilspidsende situation på den koreanske halvø.

Nordkoreanske terrorister under ledelse af den væmmelige Kang (Rick Yune) slår nemlig til og formår at tage både præsidenten og den sydkoreanske premierminister som gidsler i den topsikrede bunker under Det Hvide Hus – foruden en stribe andre højtstående amerikanere.

Under det kaotiske angreb på Det Hvide Hus lykkes det imidlertid Banning at komme ind i huset, og nu er det op til Banning som den eneste overlevende agent på stedet at forsøge at stikke en kæp i hjulet på terroristernes plan.

Udenfor har Banning kontakt med Secret Service-chefen Jacobs (Angela Bassett), landets de facto-leder, formanden for Repræsentanternes Hus, Trumbull (Morgan Freeman) og militæret i skikkelse af generalen Clegg (Robert Forster).

Skuespilmæssigt overstråler de alle Gerard Butler, hvis Mike Banning-rolle er en tynd kop the, men når først musikken spiller er det ligegyldigt. Banning er handlingens instrument – ganske som Schwarzenegger er det i mange af hans film – og som sådan fungerer Butler fint.

Brillerer i hæmningsløs brutalitet

På overfladen minder **Olympus Has Fallen** og **White House Down** ekstremt meget om hinanden. Og begge film minder ekstremt meget om den første **Die Hard**-film (1988), der et eller andet sted har fungeret som blåtryk for begge film.

Der er selvfølgelig masser af forskelle mellem **Olympus Has Fallen** og **White House Down** i den måde, den konkrete handling udspiller sig på, men den væsentligste forskel er faktisk i tonen. Hvor den PG-ratede **White House Down** forsøgte sig med at opbløde stemningen med en smule humor hist og her og havde skruet lidt ned for volden, er **Olympus Has Fallen** dødalvorlig og ultravoldelig.

Man kan egentlig overraskes over, at en så overdreven film, der tager sig selv så alvorligt, som **Olympus Has Fallen** gør, fungerer så godt, som den gør. Men måske er det netop derfor, den fungerer så godt, som den gør.

I kombination med den ekstremt brutale vold, gør den alvorlige tone, at man føler, der er meget mere på spil her, end i den mere letbenede **White House Down**. Det er såmænd ikke fordi de nordkoreanske terrorister i **Olympus Has Fallen** er værre end lejesoldaterne i **White House Down**; volden er bare ikke retoucheret i **Olympus Has Fallen**, der flere steder brillerer i hæmningsløs brutalitet.

Heller ikke vores hovedperson lægger fingre imellem, og særligt én scene, hvor Banning tager to nordkoreanere til fange for at udspørge dem, får Jack Bauer til at ligne en spejderdreng.

Jingoisme

Olympus Has Fallen er stedvist lige så overdrevet patriotisk som **White House Down**, men patriotismen virker ikke helt så kvalmende her, som i Emmerichs film – måske fordi den kommer i mindre doser. Men tag ikke fejl: **Olympus Has Fallen** er ligeså indædt, om ikke mere, i sin bandsatte tro på, at USA er det bedste land i hele verden og at al modgang kan overvindes.

Det engelske udtryk "jingoism", som vi ikke har på dansk, betegner en aggressiv, snæversynet nationalisme, som vi i Europa generelt har det ret svært med, og **Olympus Has Fallen** er, som så mange andre amerikanske film, fyldt til randen med præcis denne følelse. Den er et klasseeksempel på en jingoistisk film.

Er man ikke i stand til at kapere denne specielle amerikanske *esprit de corps*, vil **Olympus Has Fallen** fremstå som en fattig, brutal, indadskuende film, og det er da også den holdning, mange anmeldere havde til filmen, da den kom.

Kan man til gengæld se igennem dette lag, er det svært at komme udenom, at **Olympus Has Fallen** er en virkelig godt sammenskruet actionthriller, der på et helt centralt punkt rammer hovedet renere på sømmet end Emmerichs film: Den er ganske enkelt mere spændende og dermed mere underholdende.

Habil Die Hard-kopi

Som **Die Hard**-klon er **Olympus Has Fallen** ikke andet end en bleg kopi af sit store forbillede, men i virkeligheden siger det ikke så meget, for **Die Hard** er én af alle tiders allerbedste actionfilm, punktum.

Og med **Olympus Has Fallen** har Antoine Fuqua begået en absolut habil kopi, der rager tårnhøjt op over så mange andre moderne actionfilm – de to seneste **Die Hard**-film inklusive. Stor filmkunst er det så absolut ikke, men neglebidende underholdningsværdi har **Olympus Has Fallen** i spandevs.

Titel: Olympus Has Fallen

Dansk titel: Angreb på Det Hvide Hus

Instruktør: Antoine Fuqua

Manuskript: Creighton Rothenberger & Katrin Benedikt

Cast: Gerard Butler (Mike Banning), Aaron Eckhart (præsident Benjamin Asher), Dylan McDermott (Forbes), Rick Yune (Kang), Morgan Freeman (Speaker Trumbull), Angela Bassett (Secret Service-chef Lynn Jacobs)

Producere: Gerard Butler (producer), Ed Cathell III (producer), Antoine Fuqua (producer), Mark Gill (producer), Danny Lerner (producer), Alan Siegel (producer), Boaz Davidson (executive producer), Danny Dimbort (executive producer), Avi Lerner (executive producer), Heidi Jo Markel (executive producer), Trevor Short (executive producer), John Thompson (executive producer)

Foto: Conrad W. Hall

Klip: John Refoua

Musik: Trevor Morris

Spilletid: 120 minutter

Aspect ratio: 2.35:1

Lyd: Dolby Digital 5.1

Sprog: Engelsk

Undertekster: Dansk, svensk, norsk, finsk

Produktionsland, år: USA, 2013

Produktionsselskaber: Millennium Films, Nu Image / Millennium Films, Gerard Butler Alan Siegel Entertainment, West Coast Film Partners

Distributør (DVD): Nordisk Film
Udgave/region: 2

Anmeldt i nr. 133 | 13/11/2016 (http://www.planetpulp.dk/?page_id=43235)

Mogens Høgsberg (http://www.planetpulp.dk/?page_id=890).

Redaktør, Medstifter af Planet Pulp. Født 1976. Oprindelig fra Ringkøbing, fra 1996 til 2014 bosat i Århus, nu bosat i Silkeborg. Uddannet mag.art. og ph.d. i middelalderarkæologi. Ansat som arkæolog ved Moesgård Museum. Har siden barndommen været ivrig horrorfan;

indledningsvist primært litteratur, senere også film. Dertil rollespiller, brædspiller og tegneseriefan. Film og filmmusik er Mogens' to største passioner inden for [...] (http://www.planetpulp.dk/?page_id=890)

Skriv et svar

Din e-mailadresse vil ikke blive publiceret. Krævede felter er markeret med

Kommentar

Navn

E-mail

Websted

Skriv kommentar

Indhold – 13. januar 2021

Leder og indhold - 13. januar 2021 (<http://www.planetpulp.dk/?p=49903>)

Film:

Greenland (<http://www.planetpulp.dk/?p=49900>) (Ric Roman Waugh, 2020)

Journey to the Center of the Earth (<http://www.planetpulp.dk/?p=49890>) (**Rejsen til Jordens indre**) (Henry Levin, 1959)

Bøger:

Firestarter (<http://www.planetpulp.dk/?p=49897>) (Stephen King, 1980)

The Lord of the Rings: The Making of the Movie Trilogy (<http://www.planetpulp.dk/?p=49894>) (Brian Sibley, 2002)